

Joseph Messinger

Slapti kūno pranešimai

Ką atskleidžia jūsų gestai

Alma littera

A

Judesiai yra kūno muzika.

Indų išminčius teigia:

„Dvasia apima visą kūną, tačiau kūnas neapima visos dvasios.“

AKYS

Akys vadovauja pirmajam ir svarbiausiam pojūčiui – regai. Kaip organas jos nesimbolizuoja nieko, bet labai reikšmingus dalykus simbolizuoja jų sudedamosios dalys: žvilgsnis, vokai ir ypač vyzdžiai, kuriuos aptarsiu vėliau.

Žmogaus akies diametras yra tik maždaug 2,5 cm, tačiau prieš ją tobuliausia televizijos kamera atrodys kaip akmens amžiaus išradimas. Tinklainę, šviesai jautrią vidinę akies plėvelę, sudaro 137 milijonai ląstelių, siunčiančių pranešimus – tai, ką matome aplink, – į smegenis. 130 milijonų ląstelių yra stiebeliai, užtikrinantys nespaltotą regą. Kiti 7 milijonai ląstelių yra kūgeliai, padedantys mums regėti spalvas. Šios ląstelės gali nuolat apdoroti pusantro milijono vienu laiku gaunamų pranešimų. Taigi nieko nuostabaus, kad akis dėl sudėtingos sandaros yra mažiausiai auganti kūno dalis nuo gimimo iki brandaus amžiaus. Net smegenys vystosi daugiau negu akys.

Akių forma ir spalva yra paveldimos morfologinės savybės, nors makiažu ir galima pakeisti jų formą, o kontaktiniais lę-

šiais – spalvą. Kad ir kokia būtų akių spalva, jų grožis iš esmės priklauso nuo žvilgsnio spindesio. Net tokios nuostabios akys kaip Simonos Sinjorė* arba Mišelės Morgan** („Ar žinai, kad tavo akys gražios!“) ne tokios gundančios kaip bet kokių akių su nepaprastai išsiplėtusiomis lėliukėmis žvilgsnis, nesvarbu, kokia tų akių spalva ar forma. Štai kodėl moterų, tradiciškai dengiančių savo veidą, juodos akys taip užburia vyrų žvilgsnius ir primena musulmonams, žengiantiems į Alacho rojų, jiems pažadėtas hurijas. Rodos, jų akyse nėra rainelės, o yra tik milžiniški vyzdžiai, atspindintys jų sielos šviesą.

Gestai

Jis dengia akis viena plaštaka.

Ši gerai žinoma padėtis išduoda labai aukštą skepticizmo laipsnį ir kritišką dvasią, kuri gali pasidaryti labai kandi.

Jis užmerkia akis ne tiek dramatiškai, kiek klouniškai.

Žmonės, valdantys žodžius, mėgsta juos akcentuoti pabrėžtinai užmerkdami akis, kad jų neuronai galėtų pasimėgauti tų gražių žodžių poveikiu. Kaip jau minėjau, akys pabrėžtinai užmerkiamos tik tada, kai stengiamasi išvengti melagingų žodžių.

* Simone Signoret (1921–1985) – prancūzų aktorė ir rašytoja.

** Michèle Morgan (g. 1920) – prancūzų aktorė.

AKIŲ VOKAI

Akių vokai, galimos žemiškos laimės vieta, yra, *a priori*, simbolinė tėvų identifikacijos vieta. Tėtis pasisavina dešinį voką, o mama – kairį (kairiarankiams atvirkščiai!). Jei norite patikrinti, koks jūsų ryšys su tėvų įvaizdžiu (tai yra ar jūs išsilaisvinęs), turite kuo aukščiau užversti akis po užmerktais vokais ir taip palaikyti maždaug gerą minutę. Tada palengva atpalaiduokite įtemptus raumenis. Jei jūsų akys savaime lieka užmerktos, jūs jau sulaukėte brandos. Jei viena akis atsimerkia, o kita dar trumpam lieka užmerkta, tai reiškia, kad jūs išsilaisvinote iš vieno savo tėvų įvaizdžio. Taigi jei dešinys vokas lieka užmerkta ilgiau nei kairys, turimas galvoje tėvo įvaizdis, o jei kairys vokas lieka užmerkta ilgiau nei dešinys – motinos įvaizdis. Šis vėlesnis vieno ar kito voko atmerkimas rodo, kad jūsų santykiai su vienu iš tėvų yra konfliktiški, pripažįstate tai ar ne, ir trukdo jums pasiekti emocinę brandą. Jeigu atsimerkia abu jūsų vokai, jums dar neteko patirti brandos žavesio, kad ir koks būtų jūsų amžius. Kai kurios paaugliškos krizės kartais išryškėja ir perkopus penkiasdešimtmetį. Žinoma, kalti tėvai, pakvaišę dėl jaunatviško įvaizdžio.

Mirkitelėkite!

Kam reikalingi šie teiginiai? Miego kokybė glaudžiai susijusi su individo išsivadavimu iš tėvų įvaizdžio įtakos. Be to, emocinė branda tiesiogiai susijusi su vokų judrumu. Taigi akivaizdu, jei jūsų vokai nejudrūs, jūs netenkate svarbaus šanso. Prisimin-

kite Čarlį Čapliną (Charlie Chaplin) ir tokias judrias jo akis, kad žiūrint net galva apsisukdavo!

Frankas Karlučis (Frank Carlucci), vienas iš svarbiausių JAV karo ekonomikos veikėjų, yra lyg ir karo pramonės krikštatėvis ir labai mielas visų politikų, ieškančių sau draugo pasibaigus politinei karjerai, bičiulis. Aptariant labai kritišką dokumentinį filmą apie prezidentą Bušą, Karlučis buvo kalbinamas ne kartą ir galima pastebėti, kad šis žmogus, Vašingtone dalijantis sinekūras, kalba nemirkėdamas; niūrus ir ledinis šio veikėjo žvilgsnis pasako, beje, gana atvirai, kad jis nejaučia gailėsčio.

Galėjau konstatuoti, kad dažnas mirkčiojimas vokais (neišvengiamai ir blakstienomis) atskleidžia gailėstingesnę asmenį nei retas mirksėjimas. Tiesa, šis plasnojimas yra toks diskretiškas, kad praslysta pro akis. Be to, tyrėjai pastebėjo, kad mirkčiojimo *staccato* kyla iš emocinio ar jausminio sukrėtimo. Ypač tada, kai asmuo išgirsta nelauktą gerą ar blogą naujieną. Kai tarp dviejų individų įsižiebia meilės kibirkštis, akių vokų mirkčiojimų dažnis tampa nevaldomas, ypač moters, ir labiausiai prieš pirmą bučinį.

Klintonas mirkčiojo akimis prieš atsakydamas jį klausinėjančiam žurnalistui, ypač vietoj išvadų pabrėždamas *melagingą*

teiginį ir žvilgsniu nuklysdamas į dešinę ir į tokią neaiškią ateitį. Klintonas dažnai mirkčiojo pabrėžtinai, kaip ir visi patyrę apsimetėliai.

Vokai vis pabrėžtinai užsimerkia akcentuodami kalbą.

Mirkčiojimas vokais reikšmingas tik vienu atveju – kai yra pabrėžtinai, visais kitais atvejais jis yra tik gestikuliacija. Kiekvienas pabrėžtinai mirkčiojimas lydi svarbiausią pasakytos frazės žodį. Šis žodis paprastai prieštarauja neišsakytam kalbėtojo jausmui.

Akių nusukimas

Tai kitas signalas, prilygstantis pabrėžtinam mirkčiojimui ir reiškiantis visiškai tą patį. Jis nesako, ką galvoja, ir negalvoja, ką sako, arba bijodamas netekti pranašumo, arba dėl to, kad išgyvenama situacija yra visai nežinoma ir reikia prie jos prisitaikyti pačiam, be niekieno pagalbos. Šį tiką taip pat gali sukelti koncentracijos sutrikimai. Akys paprastai užmerkiamos siekiant surinkti mintis. Šio tipo individui reikia profesinio, dvasinio ar emocinio vadovo, kuris pakeistų vieno iš tėvų įvaizdį, prastai veikiančią asmenybės struktūrą.

Jis dažnai trina akių vokus.

Jis netiki savo akimis ir suvokia, kad geriau trinti akių vokus, nei kišti smilių į ausies landą.

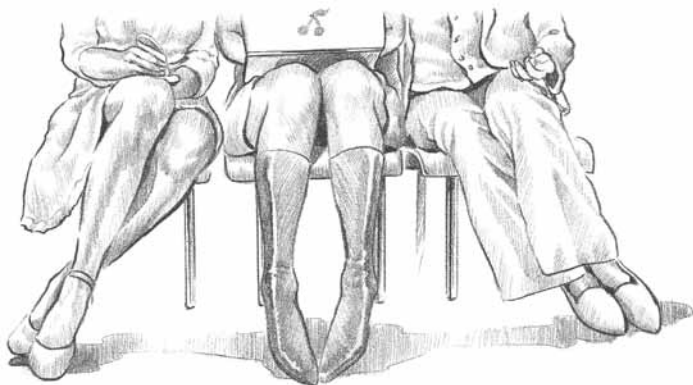
KOJOS

Kojos – judėjimo laisvės sparnai.

Jos sutrumpina atstumus ir leidžia einančiajam laimėti laiko ir erdvės. Žinoma, aš turiu galvoje apskritai kojų anatomiją ir įvairius parinktus priedus. Bet kojų paskirtis tuo nesibaigia. Mažas žmogutis, kuris pirmą kartą atsistoja nesiremdamas, turi patirti nepaprastą jausmą – galybės, viešpatavimo, susivaldymo. Stovėti ant abiejų kojų – tai valdyti pasaulį. Paklauskite judėjimo negalią turinčio asmens, ką jis apie tai mano! Sveiki žmonės nesuvokia, kokia laimė stovėti į nieką nesiremiant.

Paprastai kojos yra simbolinė susivaldymo vieta, skaudančios kojos – teritorijos kontrolės praradimo ženklas. Tai nėra likimo lemta, nors nemaža pagyvenusių žmonių atitinka šį aprašymą. Dėl šios priežasties gydytojai ir pataria vaikščioti, važinėti dviračiu arba stiprinti kojas įvairiais pratimais. Netgi sakoma, kad pusvalandis vaikščiojimo kasdien gali padėti išvengti negaliojo vežimėlio gyvenimo pabaigoje. Judėjimo laisvė yra svarbiausia laisvė, įtraukta į mano psichikos struktūrą, bet reikia saugotis savęs, norinčio, kad kelionės pabaigoje tapčiau senu priklausomu vaiku, susitaikančiu su būtinybe grįžti į embriono stadiją, tai yra visiškos priklausomybės stadiją. Geriau jau mirti atsistojus ir geros sveikatos, nei sergant ir gulint. Tokia yra mano nuomonė, niekas jūsų neverčia manyti taip pat. Einančios kojos priklauso individui, valdančiam savo gyvenimą. Niekada to nepamirškite!

Sukryžiuotos kojos

Kojų sukryžiuojimas yra svarbiausias alternatyvus kartotinis judesys, atskleidžiantis jūsų to meto nuotaiką. Jį veikia migdolinis kūnas (limbinė smegenų sistema), taigi jūsų emocijos, pačios kontroliuojamos dešiniojo galvos smegenų pusrutulio. Jei esate dešiniarankis vyras, sukryžiuodami kojas dešinę uždėdote ant kairiosios, kai valdote situaciją arba kontekstas jums palankus. Tai patraukli padėtis. Jei ta pati situacija pasidaro nepatogi, automatiškai pereinate į atstumiančią padėtį – kairę koją užkeliate ant dešinėsios. Kairiarankiams viskas atvirkščiai. Jei jūs moteris, viskas priešingai. Jūsų patraukli padėtis – kairė koja užkelta ant dešinėsios, atstumianti – dešinė koja ant kairiosios.

Dešiniarankė moteris savo teigiamą energiją integruoja kairėje kūno pusėje, o neigiamą – dešinėje. Kodėl? Paprasčiausiai todėl, kad moteris seksualiai tapatinama su *anima*, arba moteriškuoju pradū, saugomu dešiniajame galvos smegenų pusrutulyje. Šis pusrutulys valdo kairę kūno pusę. Dešiniarankis

vyras savo teigiamą energiją integruoja dešinėje kūno pusėje, o neigiamą – kairėje. Jis neišvengiamai seksualiai tapatinamas su *animus*, arba vyriškuoju pradū, kuris yra kairiajame galvos smegenų pusrutulyje. Kai dešiniarankis vyras kairę koją uždeda ant dešinės, jis reiškia atmetimą arba antipatiją (siaurąja žodžio prasme), nelygu kontekstas. Kai dešinę koją uždeda ant kairės, pereina prie patrauklios padėties ir reiškia palankumą kontekstui. Moteris, kairę koją uždėjusi ant dešinės, yra patraukli, ji valdo situaciją arba jai būdinga savikontrolė. Dešinę koją uždėjusi ant kairės, ji yra atstumianti, visai nieko nevaldo, ypač jei stengiasi sudaryti priešingą išpūdį. Susivaldymas visiškai priklauso nuo simpatijos (arba nestresinės būsenos) plačiaja žodžio prasme.

Kodėl kyla noras sukryžiuoti kojas? Ar ne paprasčiau abiem remtis į žemę? Atkreipkite dėmesį į aplink jus sėdinčius žmones, tikrai išvysite nedaug tokių, kurių kojos ramiausiai ilsisi ant žemės! Dauguma individų sukryžiuoja kojas po stalu arba kulkšnis po kėde. Kai kurie, ypač moterys, netgi apsieva dešine koja apie kairiąją, ir atvirksčiai (žr. skirsnį „Koja smauglys“). Dažniausiai mes sukryžiuojame kojas norėdami apsaugoti svarbiausią malonumų centrą nuo galimos žodinės kastracijos. Mano nuomone, kojas sukryžiuojame ir norėdami apsisaugoti nuo kasdienio gyvenimo ir (arba) profesinio streso. Jūs sutiksite su manimi, kad daug rečiau kojos sukryžiuojamos per atostogas nei dirbant.

Kojų sukryžiuojimas priklauso alternatyvių refleksinių judesių grupei. Jis išduoda psichologinio klimato pokyčius. Labai pa-

prasta tai suvokti įsigilinus, pavyzdžiui, į įdarbinimo situaciją. Remdamasis pokalbio eiga, savo išgyvenimais arba įdarbinimo aplinkybėmis, kandidatas tai vienaip, tai kitaip sukryžiuoja kojas. Pasijutęs nuošalyje jis beveik visada pasirinks atstumiantį kojų sukryžiovimo būdą. Labai raiškus egzaminus raštu laikantių studentų vaizdas. Patrauklus sukryžiovimas yra minimalus, taip sukryžiovusių kojas studentų veiduose aiškiai matyti pasitenkinimas. Jie supranta egzamino temą arba turi būtinų žinių egzaminui išlaikyti. Priešingai, visų studentų, kurių kojos sukryžiuotos atstumiančiu būdu, veidai iškreipti grimasų. Šiuo atveju labai lengva nustatyti kairiarankius. Šio tipo kūno reakcijų stebėjimas – pagrindinis informacijos šaltinis.

Alternatyvus kartotinis judesys

Jis yra mašinalus organizmo atsakas į stimulą, taigi gali būti kontroliuojamas sąmonės. Atkryžiuoti kojas – tai išvalyti psichologinį klimatą! Tokį kūno judesį reikėtų laikyti bendravimo stabdžiu. Sukryžiovimas yra apsauginių judesių kodas, taigi gynybos priemonė. Keletas laikinų ar išsisknijusių jausmų arba įspūdžių – nerimas, frustracija, įniršis, susierzinimas, menkumo jausmas, kontrolės praradimas, nepasitikėjimas ir t. t. – sukelia šią gynybinę reakciją. Kaskart pajutę šio judesio užuomazgą būkite tikri, kad jį sukėlė vienas iš minėtų jausmų. Jūs patirsite, kaip sunku jam pasipriešinti ir pėdas ramiai išlaikyti ant žemės. Ši savistaba jums pasirodys varginanti. Tokia ji ir yra, bet ar pasiektas tikslas nėra susivaldymas?

Prisiminkite

Vyras sėdėdamas sukryžiuoja šlaunis. Dešinė koja dengia kairę.

Jis vadovauja diskusijai arba palankiai vertina pašnekovą ar išgyvenamą situaciją.

Jis sukryžiuoja šlaunis. Kairė koja dengia dešinę.

Jis nevadovauja diskusijai. Jo emocijos pažeistos.

Dešiniarankė moteris sėdėdama sukryžiuoja šlaunis. Kairė koja dengia dešinę.

Ji puikiai jaučiasi jai primestoje situacijoje.

Ji sukryžiuoja šlaunis. Dešinė koja dengia kairę.

Taip ji nevalingai išreiškia savo nesutikimą ar nerimą.

Kojų padėčių įvairovė

Jis užmeta kairę koją ant dešinės šlaunies, arba atvirėščiai, o atitrauktą pėdą pakiša po kėde.

Laikysena rodo, kad pašnekovas nėra laisvas ir (arba) atsisako kalbėtis.

*Jis sėdi sukryžiuavęs kojas, kelį atrėmęs į stalo kraštą.
Akivaizdi teritorijos gynimo padėtis.*

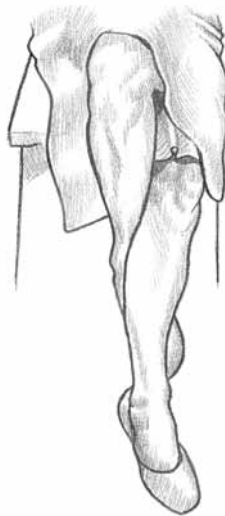

*Jis užkelia dešinę koją ant kairės
ir dešinį kelį prilaiko kaire ranka.
Jis slepia savo priešišumą (dešinį
kelį). Jaučiasi priverstas paklusti
įvykiams ir (arba) mano, kad tik
gaišta laiką. (Žr. skirsnį „Sukry-
žiuotos kojos“.)*

Koja smauglys

Koja, vadinama smaugliu, gana tiksliai rodo tos, kuri sėdėdama atlieka šį judesį, pavydą. Viena koja apsiveja kitą kaip vijoklis. Ši laikysena būdinga moterims, vyrui beveik neįmanoma taip sėdėti. Dažniausiai koja apsiveja kaip smauglys, kai moteris sėdi fotelyje arba ant sofos.

Kairė koja smauglys

Kairė koja smauglys išduoda, kad moteris yra prieraiši, savininkiška ir (arba) pavydi.

Dešinė koja smauglys

Dešinė koja smauglys rodo, kad moteris yra valdinga, aukštintianti savo pavydą ir valdanti aplink esančius žmones.

Koja kariatidė

Kad galėtų reaguoti į slapčiausias savo šeimnininko mintis, dešinė koja turi pasikliauti kaire, ir atvirkščiai. Retai kada atsistojus kūno svoris paskirstomas abiem kojoms tuo pačiu metu. Dešinė arba kairė koja žengteli į scenos priekį, o svoris perkeliamas ant tos, kuri lieka už kulisių. Kodėl kojų padėtis tokia nevienoda?

Abiejų kojų, praskėstų ar suglaustų, svorio pasiskirstymas yra dinamizmo ženklas. Tačiau dauguma viešose vietose – autobusų stotelėse, prie mokyklų ar eilėse – mano stebėtų žmonių perkelia svorį ant vienos kojos.

Kojos yra susivaldymo atramos. Jei jūsų emocinė pusiausvyra pažeista, kairė koja žengteli į priekį. Ją valdo emocinis (dešiny-

sis) galvos smegenų pusrutulis. Emocijų pažeidimas automatiškai sukelia reakciją – emocinio smegenų pusrutulio valdomos kojos, tai yra kairiosios, raumenų tonuso sumažėjimą.

Jei pažeistas jūsų loginis mąstymas, į priekį žengteli dešinė koja, valdoma kognityvinio (kairiojo) smegenų pusrutulio. Krinta dešinės kojos raumenų tonusas. Šie reiškiniai nesąmoningi, vyksta be sąmonės žinios. Žinoma, kai dalyvauja abu galvos smegenų pusrutuliai, kai veikia ir emocijos, ir loginis protas, emocijos ir nesugebėjimas racionaliai reaguoti pakerta kojas. Taigi būtinai reikia atsisėsti, atgauti tonuso pusiausvyrą ir susitvardyti.

Kampu sukryžiuotos kojos

Kampu sukryžiuotos kojos yra įprasta individų, kurie išmušti iš vėžių arba prastai jaučiasi, laikysena. Juos galima apibūdinti tokiais žodžiais: „Aš nenoriu arba aš labai noriu, bet... negaliu. Taip, bet ne!“ Tai vis tas pats! Kampu sukryžiuotos kojos – klasikinė gynybinė padėtis, būdinga vyrams, nors kartais jos griebiasi ir moterys. Ji išplečia sėdinčio vyro kūno teritoriją ir tam tikra prasme taikoma kaip gynybos barjeras. Susidūrę su autoritetingu ar labai įtakingu asmeniu visi pajuntame be galo keistą mažėjančios teritorijos įspūdį – ji traukiasi kaip šagrenės oda. Atsidavus visuomenės teismui patiriamas tas pats „apkalčinimo“ įspūdis. Tai atpirkimo ožio sindromas. Tokios situacijos beveik visada skatina sukryžiuoti kojas kampu. Ant vieno kelio uždėti sunerti pirštai sustiprina ir nerimo jausmą, ir teritorijos gynybą.

Nykščio ir smiliaus žnyplės

Kaip viename žurnalo *Science et vie* („Mokslas ir gyvenimas“) straipsnyje, smulkiai pasakojančiame apie gestų kilmę, rašė Markas Žanro*, antropologai atskleidė, kad mūsų protėvio *Paranthropus robustus* (prieš 1,8 milijono metų), taip pat kaip ir *Homo erectus* (prieš 1,5 milijono metų), jau buvo išsivystęs nykštys ir smilius – tarsi žnyplių užuomina. Autorius rėmėsi duomenimis, surinktais tiriant fosilijų rankas. Užtat prieš 4 milijonus metų mūsų tolimųjų protėvių rankos buvo kaip šimpanzės, jose išsiskyrė vien nykštys ir smilius. Beždžionių, pavyzdžiui, makakų, nykštys toks trumpas, kad juo galima spustelėti tik smiliaus galiuką arba geriausiu atveju pirmo pirštakaulio šoną (šoninis priešinimasis). Toks stvėrimo judesys, jei įgalina sučiuopti smulkius daiktus, vis dėlto nėra tikslus, neleidžia naudotis įrankiais. Primityviausios beždžionės sugeba stverti visa plaštaka arba iš visos jėgos: visa plaštaka, pajutusi daiktą, susigniauzia ir daiktas atsiduria tarp delno ir visų pirštų galiukų. Toks primityvus stvėrimas būdingas ir mažesniai nei pusės metų kūdikiui arba, kaip liekamasis reiškinys, subjektams, kuriems pažeistas smegenų žievės motorinis plotas. Šis veiksmas mums primena, kad vikrią Žmogaus ranką nulėmė ne tik sandaros, pavyzdžiui, nepriklausomo nuo kitų pirštų nykščio griaučių ar nykščio ilgio pokyčiai, bet labiausiai – išstobulinta pirštų nervų ir raumenų valdymo sistema. Kiekvienas pirštas gali būti aktyvinamas nepriklausomai nuo kitų.

* Marc Jeannerod (1935–2011) – prancūzų medicinos mokslų daktaras, profesorius ir rašytojas.

Naudoti tokią tikslią priemonę savo kalbai sustiprinti – ypač apgaulingas ženklas. Tas pats lyg paėmus plaktuką kalti smeigtuką į kamščiamedžio plokštę. Krabo žnyplės (dar vadinamos pirštų apskritimu) – apgaviko arba pašaipūno gestas, nelygu rodymo aplinkybės.

Jį rodo geresnio gyvenimo pranašai, norėdami nuraminti minias naivuo-lių, kurie seka paskui juos kaip trys beždžionėlės (nieko nemato, nieko negirdi ir nieko nesako).

Pardavėja priglaudžia savo nykščio ir smiliaus žnyples prie lūpų kampučiu.

Ji pažada klientui pristatyti užsakymą laiku. Ji ką tik pamelavo, melą perteikė nevalinga kūno kalba, bet pirkėjas jos nesupra-

to. Kino filme „Didysis traukinio apiplėšimas“* Šonas Koneris (Sean Connery) labai talentingai, kaip visada, sukūrė XIX amžiaus sukčiaus portretą. Su įgimta nuojauta jis įtraukė šį gestų tiką į veikėjo kūno kalbą.

Gerai parengta kalba įtikina tą, kuris suvokia tik žodžius. Tačiau mes visi, sąmoningai ar ne, kartais griebiamės netiesos. Dažnai nesakoma, kas galvojama, ir ne visada galvojama, kas sakoma. Tiesos riteriai miršta apskurę, valkatos, o tie, kurie slepiasi už savo melo, siūdinasi prabangiausius kostiumus. Žodžiai – tik išorė. Jie iškraipo tiesą, slepia tikrovę. Jie padeda kalbėtojui perteikti ne tokį pasaulį, kuriame jis gyvena, bet tokį, kuriame norėtų gyventi. Judesiai neįsipainioja į tokius išsisukinėjimus, jie išreiškia tiesą, kurią žodžiai mėgina užgožti arba pagražinti.

Keletas gestų, kuriuos turėtumėte užsirašyti savo užrašų knygelėje

Pirštų sunėrimas, kai laisvi nykščiai sukasi vienas apie kitą, yra labai gerai žinoma gestų seka.

Ji išduoda stiprų ir ne visada suvoktą intelekto nuobodulį, netgi nuovargį, nelygu kokia subjekto gyvenama aplinka.

Jūsų pašnekovas įkyriai trina savo nykštį į smilių, bet šis klausimas nesusijęs su pinigais.

Jį kankina įkyrieji judesiai.

* *The Great Train Robbery*, rež. Michael Crichton, Didžioji Britanija, 1978. (Aut. past.)

Jūsų pašnekovas sulaiko savo smilių nykščiu, o šis atsipalaiduoja, lyg sviestų įsivaizduojamą kamuoliuką.

Jis visada dedasi pernelyg nuoširdžiai spontanišku, kad atvirai nepasirodytų esąs veidmainis.

NOSIS

Uoslė ir sumanumas visada buvo bendrininkai. Abi šios savybės nepaveldimos. Jos įgyjamos stebint, klausant ir mąstant. Tai reiškia, kad visi, kurie mato, bet nežiūri, girdi, bet neklauso, galvoja, bet nemąsto, neturi uoslės ir sumanumo. Nors sumanumas visada yra tik talento sekėjas.

Nosis yra uoslės (logiška), sumanumo (mažiau logiška) vieta, taip pat charizmos dienovidinis (analogiška). Dėl to galiu teigti, kad nosį galima įkišti į daugybę sričių, tik reikia mokėti ja pasinaudoti. Turint galvoje seksą, nosies ir seksualumo konvergencija kyla iš biomechaninio ryšio. Nosies šoninės sienos išklotos išbrinkusiu puriu audiniu, kuris seksualiai susijaudinus dėl kraujagyslių išsiplėtimo praplečia nosies landas ir šnerves. Manau, jūs iš tiesų jau pradate suvokti priežasties ryšį.

Ar simpatija ir antipatija priklauso nuo kito žmogaus kvapo? „Kad čia jo nė kvapo neliktų; man jis nei smirdi, nei kvepia; nosį susukęs; nosį rauko“, – prieš skyrybas sakom apie tą, kuri taip mylėjom. Šiais frazeologiniais posakiais nesiekama sustiprinti socialinės ir emocinės nosies funkcijos. Reikia tikėti, kad pasaūmonėje pajustas kvapas įsiskverbia į nepriklausomus nuo proto širdies virpesius. Galima pamesti galvą dėl individo kvapo arba pamiršti savo pirmąjį labai malonų vizualų įspūdį, nes dėmesį nukreipė labai savotiškas kvapas.

Turint galvoje melą, aš nusuku nosį nuo absurdiškos prielaidos, teigiančios, kad nosies čiupinėjimas išduoda melagį. Priešingai, tie, kurie dažnai plaštaka užsidengia burną, yra individai, kurių santykiai su tiesa labai konfliktiški arba kurie bijo per daug pasakyti.

Nosie, ką tu darai?

Iš gestų, atskleidžiančių nežodinį seksualumą, išskirčiau žnyples V.

Ji slepia burną ir trumpam įrėmina nosį. Nesąmoningai parodomas nepadorus arabų kilmės gestas – nosies galas simbolizuoja falą. Šis gestas paplitęs ir Anglijoje – jis paniekinamai rodomas sporto teisėjams. Kai gestas atliekamas nesiekiant nie-

ko sumenkinti, jis reiškia seksualinę frustraciją, taip pat kaip ir šaunuolio iškeliamas didysis pirštas dažniausiai rodo, kad jis seksualiai nusivylęs.

Jei pastebite, kad jūsų pašnekovo šnervės virpčioja kaip arklio, žinokite, jog pašnekovas nesąmoningai išreiškia nekantrumą. Jei jūsų draugė, pasirėmusi alkūnėmis, smiliaus galiuku glosto nosies nugarėlę, stebėdama jus akies krašteliu, šis nepaprastai erotišką gestą reiškia, kad ji begėdiškai jums prieš nosį glosto savo gaktą. Kas kartą, kai pamatau moterį, glostančią nosies nugarėlę, turiu teisę netardamas nė žodžio kaltininkei dviprasmiškai nusišypsoti. Aktas surašytas!

Kaip ir visos išaugos, nosis labiausiai rūpi tiems, kurie mano, kad gamta jų neapdovanojo. Jūs iškart pastebėsite, kad individai, kurių nosis idealiai dera prie veido, daug mažiau linkę ją čiupinėti, nei tie, kuriems šiuo atveju nepasisėkė. Priplotanosiai dažnai ją suspaudžia nykščiu ir smiliumi, tie, kurių nosis smaila arba ilga, ją priploja. Galiausiai individai, kurie atvirai demonstruoja savo narcisizmą, linkę atsainiai į ją parodyti droviu smiliumi.

Nosie, kur tu?

Keista pastebėti, kad piešdami ateivius dailininkai niekada nevaizduoja jų su iškilia nosimi, taip pat su putliomis lūpomis arba antakiais. Tartum šios morfologinės detalės skirtų juos nuo žmonių. Nosis iš tiesų yra ypatinga žmonių kūno dalis,

leidžianti atskirti žmones nuo gyvulių ir mažų žalių žmogeliukų. Antra vertus, ryški uodžiamoji funkcija žmogų suartina su kitais žinduoliais vienu jausmu – švelnumu. Motinai nosis padeda užmegzti švelnius santykius su savo naujagimiū arba kūdikiu. Ji myluoja jį ir sykiu uodžia jo kvapą. Labai gyvuliškas žmonių elgesys, o gal turėčiau parašyti priešingai?

Sloga, ko tu nori?

Jei jūs labai dažnai sergate rinitu (alerginiu ar nealerginiu), būtų naudinga pasvarstyti, kokią meškos paslaugą jums padarė jūsų nuovoka, neseniai išvedusi jus ant blogo kelio. Sloga niekada nekalta, ji tik stiprus psichosomatinis signalas, kurį jums siūnčia pašamonė, norėdama pranešti, kad jūsų uoslė sutrikusi. Juk tai akivaizdu – užsikimšus nosiai netenkama uoslės.

Taigi, kai nėra uoslės, galbūt galima nurodyti asmeniui, kad jis pasuko netinkamu keliu? Daugiau kaip 80 % alerginių rinitų yra psichogeninės kilmės. Raskite veiksnį, sukėlusį jums slogą, ir per valandą pasveiksite. Infekcinės viršutinių kvėpavimo takų ligos (chroniški ar nechroniški rinitai, bronchitai ir sinusitai) dažniausiai kyla dėl paprasčiausio antikūnų atsparumo sumažėjimo, tokią situaciją visada sukelia psichologinė arba somatinė depresinė būseną. Kiekviena iniciatyva, vedanti į aklagatvį, išprovokuoja tokią būseną. Tada rinitas tampa pirmuoju signalu, skatinančiu pripažinti nuovokos stoką (užsikimšusi nosis), kuri ligoniui sukėlė šią kraštutinę būseną.

Gestų įvairovė

Prieš jus sėdintis žmogelis visą laiką liečia savo nosies angas ne nesusimąstydamas, ar šis jo įprotis jūsų netrikdo.

Snarglius! Ar jis krapšto nosį, ar jos nekrapšto, bet jus laiko tokiu pat virtualiu veikėju, kaip ir televizijos realybės šou žvaigždes.

Ji nuolat valosi nosies angą aukštyn iškeltu mažyliu.

Veikiama pranašumo komplekso, atpažįstamo per penkias pirmąsias susitikimo minutes, jūsų pašnekovė turi nemalonų polinkį konfliktuoti su visais, kurie tą konfliktą priartina.

Kai ji prispaudžia nosies viršūnę smiliaus galu.

Kai prispaudžiama uoslė, ji, kaip ir visa kita, susiploja.

Jei jūsų pašnekovas nuolat suspaudžia nosį savo žnyplėmis – nykščiu ir smiliumi.

Galite priėti prie išvados, kad prieš jus skeptikas, demonstruojantis savo nepatiklumą kaip medalį. Bet nosis užspaudžiama ir tada, kai nenorima užuosti blogo kvapo perkeltine prasme.

Jūsų pašnekovas gali užsiimti nosį ir taip netyčia jums pranešti, kad įsiveliate į pokalbį, kuris dvokia.

O kai jūsų naujoji draugė vis trina nosį išorine smiliaus puse.
Jai trūksta jos mėgstamiausių kvaišalų – pikantiškų apkalbų, išsklaidančių kasdienį nuobodulį. Šiuo atveju nieko seksualaus!

Kai jūsų vadovas krapšto nosies sparnelius smiliaus galiuku.

Jis atvirai rodo savo neryžtingumą. Dešinys sparnelis: jis nesupranta, ko jūs siekiate.

Kairys sparnelis: jis pasikliauja savo galimybėmis.

Jei juokdamasis jis suspaudžia nosies šaknį nykščiu ir smiliumi.

Šis savotiškas gestas rodo, kad jo sutrikusiai ar tariamai blogo kvapo sudrumstai sąmonei reikia atvangos. Šią reakciją dažnai sukelia nešvankūs juokai.

